

Angelique van Dam

Iedereen
een
Ster!
(behalve ik...)

Met illustraties van
Annet Schaap

moon



© Angelique van Dam, 2017

© Moon, Amsterdam, 2017

© Illustraties: Annet Schaap, 2017

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Auteursfoto: Dennis van den Broek

Typografie: Perfect Service

Het gedichtje ‘Als ik teken, maak ik wat ik wil’ is afkomstig uit het lied ‘Tien x Beter’ van de Telekids Musicalschool. Tekst: Huib Afman, muziek: André Pouwer.

ISBN 978 90 488 3177 7

ISBN 978 90 488 3178 4 (e-book)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



‘Je hebt in het leven maar één talent nodig:
het talent om je droom te vinden.’

– Jacques Brel



1

Maandafsluiting

Meester Patrick zit met een enorme kop koffie in zijn handen achter zijn bureau. Hij ziet er zoals altijd rommelig uit, vind ik.

Ook al doet hij nog zo zijn best om zijn haren glad te kammen met gel, er is altijd dat ene plukje op zijn achterhoofd. Het plukje hoort bij hem, net als de soepkom waaruit hij zijn koffie drinkt en de rimpel tussen zijn wenkbrauwen.

‘Jongens en meisjes, goedemorgen! Ik heb er zin in vandaag. Want...’

Hij roffelt op zijn bureau. ‘We gaan ons voorbereiden op de maandafsluiting!’

Hij staat op, trekt zijn T-shirt recht, fronst zodat zijn serieuze gezicht aanstaat en kucht.

Iedereen schreeuwt door elkaar.

Hij klapt in zijn handen en langzaam wordt het stil. ‘De maandviering is al over twee weken, maar ik heb een superplan, daar hebben we niet veel tijd voor nodig.’

Hij tikt op het digibord en er plopt een gedichtje tevoorschijn.

*Als ik teken maak ik wat ik wil
Als ik schrijf wordt mijn hele wereld stil
Als ik pottenbak dan ben ik op mijn best
Speel ik trompet dan voelt het net als een orkest*

‘Waar gaat dit over?’ vraagt hij.

Dom van hem, want nu schreeuwt iedereen weer door elkaar.

‘Vingers?’

Milan staat op. ‘Over muziekles en handvaardigheid, meester.’

‘Niet helemaal, kerel. Iemand anders een idee?’

Hij kijkt de klas in. ‘Niemand? Ik wil het anders doen deze keer. Omdat jullie goed zijn in zoveel dingen, zit ik te denken aan een talentenshow.’

Milan steekt meteen zijn vinger op. ‘Maar meester, ik speel geen trompet en ik kan ook niet tekenen of pottenbakken.’

‘Nee, dat bedoel ik ook niet. Ik ben geïnspireerd geraakt door dit liedje. Het is maar een voorbeeldje.’

Milan knikt.

Aan zijn gezicht zie ik dat hij het niet helemaal begrijpt.

En ik eigenlijk ook niet.

Binnen een paar tellen is onze klas veranderd in een olifantenverblijf. Iedereen tettert door elkaar.

Kim, die naast me zit, rommelt in haar laatje, pakt er een blaadje uit en begint te tekenen.

Tara, schuin achter me, speelt luchtviool.

De meester klapt hard in zijn handen en dan wordt het weer stil. ‘Ik denk dat het erg leuk gaat worden. We nodigen jullie ouders uit om te komen kijken.’

Verrassend genoeg blijft het stil.

‘Voordat de bel gaat, deel ik een blaadje uit met al jullie namen erop. Achter de naam van je klasgenoot schrijf je op wat jij vindt dat hij of zij heel goed kan. Iedereen heeft namelijk iets in zich. Morgen neem je het weer mee en dan maken we de balans op. Dit wordt geweldig want jullie kunnen allemaal laten zien waar je goed in bent.’

2

Boze bijen

Ik lig op mijn buik voor de tv, met mijn hoofd op mijn handen en mijn benen in de lucht. Net als de meester doe ik inspiratie op.

Noppes loopt spinnend langs mijn gezicht. Zijn grijs gestreepte staart blijft hangen achter mijn neus. Hij rolt zich op als een bolletje wol, precies tussen mijn ellenbogen.

‘Zóho, jij hebt écht talent,’ schalt het uit de tv. Een van de drie juryleden staat op en klapt keihard.

Het andere jurylid zegt: ‘Ik heb nog nooit eerder een kind met zo’n groot talent gezien.’

Het publiek juicht en stampt op de tribune. Ik vind het ook knap dat een jongen zo hoog kan zingen als een meisje.

De jongen rent glunderend het podiumtrapje af en geeft de presentatrice een high five.

‘O Valerio, wat ben jij een ongekend talent! Jij haalt die finale, let maar op!’

Ik blèr mee met de eindtune van de show en zet de tv uit.

Ik draai me op mijn rug, leg mijn hoofd naast Noppes’ spinnende lijfje en kijk naar het plafond.

‘Jij hebt talent voor slapen,’ zeg ik tegen Noppes.

Hij spint dus hij is het met me eens. Noppes is het altijd met me eens. Dat hoort ook wel een beetje, want hij is van mij.

De overburen hadden vorig voorjaar een nestje en ik mocht er een uitzoeken van mijn vader.

Toen ik vroeg wat hij kostte zei de overbuurman: 'Voor jou? Niks. Nada. Noppes.'

En daarom heet hij zo.

Uit de koelkast pak ik een halve komkommer.

Ik strek mijn linkerarm de lucht in. 'Dames en heren, jongens en meisjes, Svenja! Geef haar een daverend applaus!'

Ik wuif alle kanten op en knik naar mijn vrienden en bekenden op de tribune. Ik zit al in de halve finale.

Het applaus sterft langzaam weg als ik op de ster ga staan. Ik knik naar de jury links van me op de vensterbank. Noppes zit kaarsrecht in het hoekje, naast een van de twee grijs-groene varens.

De stekelplant in het midden is de voorzitter.

De muziek begint.

De jury kijkt afwachtend.

De kussens op de bank, mijn buslading bekenden, zitten allemaal op het puntje van hun stoel.

Ik zal laten horen wat ik kan. Een prachtige uithaal waar iedereen kippenvel van krijgt.

Ik sluit mijn ogen, gooi mijn hoofd naar achter, hou de komkommer voor mijn mond en haal uit: 'Ent aaaaa-ieee-aaaajj!!'

Alle haartjes op mijn armen staan rechtovereind.

Dat ging niet zo best.

Te schel!

Langzaam open ik mijn ogen.

Noppes is van de vensterbank gesprongen. Hij schudt met zijn kop en houdt zijn oren helemaal plat.

Ik knik kort naar het publiek en de jury en ren achter Noppes aan de gang in. 'Ik weet ook niet wat er met mijn stem gebeurde!'

Noppes krabt aan de voordeur. Hij wilde niet alleen de kamer uit, hij wil zelfs weg uit huis.

Ik zet de voordeur op een kier en laat hem gaan. 'Ik ga nog wel een keer oefenen,' fluister ik terwijl ik de deur achter hem sluit.

'Do-re-mi-fa-sol-la-ti-doooooooo,' zing ik in de komkommer terwijl ik de trap op loop naar de badkamer.

Daar klinkt alles beter.

Voor de badkamerspiegel schraap ik mijn keel, smijt er nog een paar toonladders tegenaan en doe de uithaal op-nieuw.

'Ent aaaj...' Halverwege stop ik.

Hier klinkt het nog scheller en slechter.

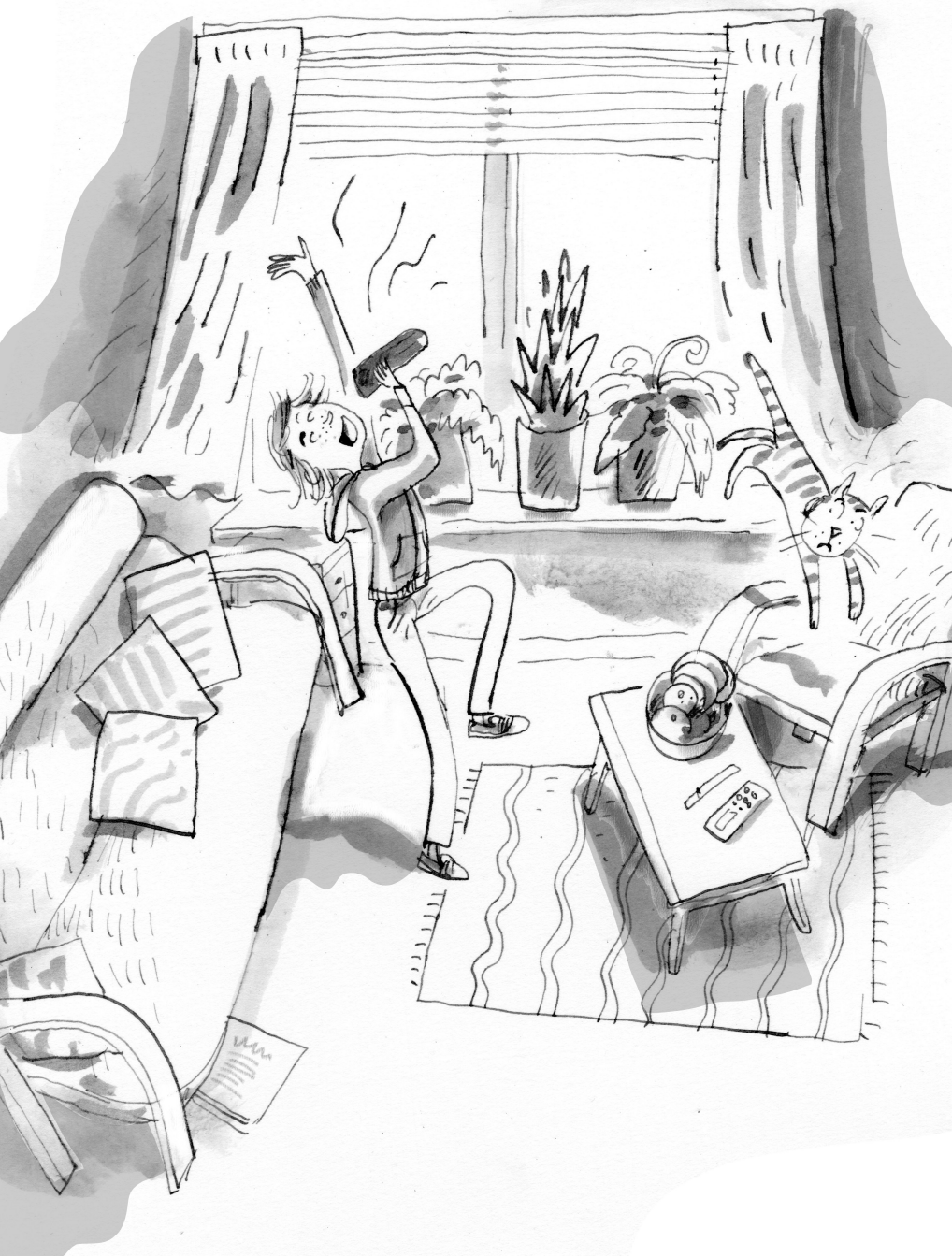
Sip zak ik op de wc-pot en mik de komkommer in het vuilnisbakje.

Ik sjok naar beneden, laat Noppes binnen en zeg sorry tegen hem en de achtergebleven juryleden in de vensterbank.

Op de keukentafel kieper ik mijn schooltas leeg. Tussen de nagekeken toetsen en mijn broodtrommel ligt het blaadje van de meester.

Het is best een makkelijke opdracht. Echt iedereen kan iets heel goed.

Met mijn paarse glitterpen vul ik achter elke naam iets in,



zonder erover na te denken.

Tot ik bij mijn eigen naam kom.

Ik trek mijn naam over en zet er een dubbele punt achter.
Bij het onderste stipje hou ik mijn pen op het papier en staar naar buiten.

Het woord 'talent' zoemt door mijn hoofd als een zwerm boze bijen.

3

Wat ik kan

Noppes ligt languit op de keukentafel, boven op een stapel lege blaadjes.

Mijn vader vindt dat niet goed en Noppes weet dat. Zodra hij de bus van mijn vader hoort, springt hij er snel vanaf.

Ik schuif Noppes van het blaadje en schrijf: *Wat ik goed kan.*

Met de achterkant van de pen in mijn mond denk ik heel diep na. Ik ben niet zo goed in rekenen, taal, aardrijkskunde en geschiedenis.

En ik kan ook niet zingen.

Er is dus niets wat ik kan.

Ik verfrommel het blaadje en gooi het van me af. Het rolt van de tafel op de grond.

Dan verfrommel ik nog meer blaadjes en gooi ze erachteraan.

Dat lucht een beetje op.

Als ik de troep om me heen zie, krijg ik ineens een idee: ik kan goed opruimen!

Ik verzamel de proppen en vouw ze open tot ik mijn 'Wat ik goed kan'-blaadje vind en strijk het glad.

O, ik lust speciale groenten, zoals groene kool en spruitjes!
En ik kan heel lang op mijn buik voor de tv liggen.

De boze bijen van net zijn blije vlinders geworden. Een
zucht van opluchting ontsnapt uit mijn keel.

Ik schrijf het op. Heel netjes.

Het is een mooi lijstje met dingen die ik kan. Terwijl ik het
versier met sterren en zonnetjes, stel ik me de show van de
meester voor.

Het grote doek in de gymzaal van de kleuters gaat opzij.

De lampen aan het plafond verblinden me. Als ik op het
podium ga staan verstomt het applaus langzaam.

Dit is een geweldig gevoel!

En dan ga ik... opruimen.

De vlinders die net nog vrolijk fladderden, storten met z'n
allen tegelijk op de bodem van mijn buik. Ik krijg er kramp
van.

Met de dingen van mijn lijstje kan ik niet meedoen aan de
show van de meester.

Ik verscheur mijn lijstje en gooi de snippers de lucht in.

Ze dwarrelen op tafel en boven op Noppes. Ik laat mijn
kin op mijn gevouwen armen zakken.

Noppes springt van tafel en sjokt naar zijn kussentje op de
bank.

Een paar tellen later gaat de voordeur open. 'Hé, liefste
dochter van de hele wereld!'

'Hé, papa.' Ik veeg de snippers en proppen op een hoopje.

Hij schopt zijn schoenen uit tegen de muur in de gang en
komt de keuken in. 'Hoe was het op school?'

'Gewoon.'

'Gewoon? Ik sprak de moeder van Tara net nog, want

daar moest ik een pakje afleveren en zij vertelde over...'

'Jaja. De maandafsluiting zeker.'

'De maandviering? Nee, ze mag bij een of andere beroemde Nederlandse violiste op les volgens mij.' Hij duikt in een keukenkastje en haalt er een stapel pannen uit die hij op het aanrecht zet.

Ik zucht. 'O ja, weet ik...'

'Nasi vandaag?'

'Best.'

Ik kijk hoe hij het pakje bestudeert.

Wanneer hij uitgelezen is vertel ik hem over vandaag: een talentenshow als maandafsluiting en dat ouders ook mogen komen.

Ouders, meervoud dus.

Ik heb dat niet.

Ik heb een vader, die ook mijn moeder is. Dat komt omdat mijn moeder overleed toen ik twee was.

Sommige kinderen in de klas vinden me daarom soms een beetje zielig, maar dat ben ik niet.

Want ik mis haar eigenlijk niet, omdat ik me niet kan herinneren dat ik ooit een moeder had.

'Wat leuk,' zegt hij.

'Leuk?! Helemaal niet leuk!'

Hij kijkt verbaasd om. 'Dat is toch eens wat anders dan een toneelstukje?'

'Ja, dat is zo, maar dan moet ik wel iets kunnen, pap.'

'Maar jij kunt toch van alles! Wil jij de tafel dekken en die snippers en propfen weggooien?'

Ik ruim de propfen op, mik mijn etui in de fruitschaal en schuif die naar de rand van de tafel. Ik dek de tafel en vouw

twee vellen keukenrol in de vorm van waaiers.

Hij schept de borden vol en lanceert een ei op mijn nasi.

Ik roer door mijn nasi en prik mijn spiegelei lek.

Het eigeel kronkelt als een riviertje over de rand van mijn bord.

‘Niet lekker?’

‘Jawel, geen trek.’

‘Nou, ik heb honger als een paard. Wanneer is die show eigenlijk?’

‘Over twee weken al, op vrijdagmiddag.’

‘Ik schrijf het meteen op, want dat wil ik natuurlijk niet missen.’

Hij pakt de kalender van het prikbord, graait een rode glitterpen uit mijn etui, en schrijft het meteen op met een dikke vette streep eronder en een uitroepteken erachter.

‘Morgen hoor ik waar ik goed in ben,’ zeg ik net voor ik een minihapje nasi in mijn mond schuif.

‘O, dat zal een prachtlijst zijn!’

Verbaasd kijk ik hem aan. ‘Nou dat denk ik dus niet. Er is niet echt iets wat ik goed kan.’

‘Jawel joh!’

‘Nou? Wat dan?’

‘Jij kunt álles goed. Je doet je stinkende best op school, je bent de beste en liefste dochter van de wereld. Al heb ik nog zo’n rottag, als ik jouw gezichtje zie, word ik vanzelf blij.’

Hij propt het hele balletje van het spiegelei in zijn mond.

‘Daar heb ik toch niets aan voor in een talentenshow, pap!’

‘Nou... ik denk van wel.’

‘Ik bedoel, de kinderen in mijn klas zijn echt goed in van

